

РЕШЕНИЕ

№ 629

гр. Варна, 09.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 1 СЪСТАВ, в публично заседание на седми април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ивелина Димова

при участието на секретаря Петя В. Георгиева
като разгледа докладваното от Ивелина Димова Административно
наказателно дело № 20223110200961 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН.

Подадена е жалба от СВ. Б. Б. от гр.Варна срещу Наказателно постановление № 436а-35/16.02.2022г. на директора на ОД на МВР-Варна, с което на лицето било наложено административно наказание глоба в размер на 300 лева на основание чл.53 ал.1 от ЗАНН и чл.209а, ал.1 от Закона за здравето.

Жалбоподателят счита наказателното постановление за неправилно и незаконосъобразно. Намира, че при издаването на НП са допуснати следните процесуални нарушения: липса на дата на издаване на НП; ненадлежно описание на нарушението и обстоятелствата около извършването му; неизяснена в пълнота фактическа обстановка; неяснота кое от двете изпълнителни деяния по чл.209а, ал.1 от ЗЗдр е прието за осъществено. Изтъква, че не е установено виновно поведение от страна на жалбоподателя. Счита за приложима нормата на чл.3, ал.2 от ЗАНН, предвид последвалите изменения на заповедта на министъра на здравеопазването. Привежда доводи за маловажност на случая. Моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло атакуваното наказателно постановление и претендира присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява лично. Представява се от адв.Т. В. от ВАК, която поддържа жалбата на изложените в нея основания.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител. Депозира писмени бележки, в които изразява становище за неоснователност на жалбата. Моли същата да бъде оставена без уважение и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В случай, че жалбата бъде уважена, моли евентуално претендираните от жалбоподателя разноски за адвокатско възнаграждение да бъдат присъдени в минимален размер.

Жалбата е подадена от надлежно легитимирана страна – наказаното физическо лице, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и пред надлежния съд – по местоизвършване на претендираното нарушение, поради което е **процесуално допустима**. Разгледана по същество, същата е **основателна**, по следните съображения:

Въз основа всички събрани по делото доказателства, съдът установи от **фактическа страна** следното: Жалбоподателят работел на длъжност управител на Класически ресторант „Щастлива къща“, находящ се на адрес: гр.Варна, ул.“Ген. Георги Попов“ №30.

На 13.01.2022г. около 20,20ч. в ресторанта като клиент се намирало лицето Елена Костадинова Стоянова, която не притежавала валиден документ за ваксинация или за преболедуване на COVID-19, нито документ за проведено изследване по метода на полимеразно верижна реакция за COVID-19, бърз антигенен тест или удостоверение за наличие на антитела срещу SARS-CoV-2. В този момент от служители на Второ РУ при ОД на МБР-Варна била извършена проверка, в хода на която изложените обстоятелства били установени. Проверяващите изискали от жалбоподателя да попълни писмено сведение във връзка със случая, след което на същата дата му съставили акт за установяване на административно нарушение за това, че нарушава въведените противоепидемични мерки със Заповед № РД-01-973/26.11.2021г. на министъра на здравеопазването, като не е създавал необходимата организация за допускане в обекта само на лица, които са ваксинирани или преболедали COVID-19, удостоверение с предвидените в Заповедта валидни документи. Актът бил съставен в присъствието на жалбоподателя, бил предявен и подписан без възражения. Писмени такива не били депозирани и в срока по чл.44 ал.1 от ЗАНН. Въз основа на съставения АУАН на 16.02.2022г. било издадено и атакуваното наказателно постановление, с което на жалбоподателя било наложено административно наказание глоба в размер на 300 лева за нарушение на чл.209а, ал.1 от Закона за здравето.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа събраните по делото **доказателства**: от разпита на свидетеля П. Г. П., който лично е възприел присъствието на клиент без съответен документ в ресторанта, както и от приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства. Липсват основания за съмнение в достоверността на показанията на свидетеля. Същият се явява непредубеден и незаинтересуван

от изхода на делото, тъй като не се е намирал в никакви особени отношения с жалбоподателя и не извлича ползи от твърденията си, при което показанията му следва да бъдат счетени за обективни и правдиви.

В показанията на разпитания свидетел се съдържа достатъчно информация, кореспондираща и на приложените писмени доказателства, съдържащи се в административнонаказателната преписка, която позволява изложената фактическа обстановка да бъде счетена за установена по несъмнен начин.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от **правна страна** следното: В настоящото производство съдът следва да извърши проверка на законността на оспореното пред него наказателно постановление, като следва да прецени правилно ли са приложени процесуалният и материалният закон, с оглед описаните в НП факти и обстоятелства, както и съответстват ли те на приложената от административнонаказващия орган санкционна норма.

Според разпоредбата на чл.63, ал.1 от ЗЗдр (ДВ бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.) при непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите от епидемично разпространение на заразна болест по чл. 61, ал. 1 (сред които и COVID-19), с цел защита и опазване живота и здравето на гражданите, се обявява извънредна епидемична обстановка. Четвъртата алинея на цитираната норма оправомощава министъра на здравеопазването, при обявена извънредна епидемична обстановка по ал. 1, да въвежда със заповед временни противоепидемични мерки по предложение на главния държавен здравен инспектор за територията на страната или за отделна област.

С решение за обявяване на извънредно положение от 13.03.2020 г., обнародвано в бр. 22 на Държавен вестник, на основание чл. 84, т. 12 от Конституцията на Република България от Народното събрание е обявено извънредно положение върху цялата територия на Република България, считано от 13 март 2020 г. до 13 април 2020 г. С решение на Народното събрание от 03.04.2020 г. е удължен срока на обявеното извънредно положение върху цялата територия на Република България от 13.03.2020 г. до 13.05.2020 г., като след тази дата е въведена извънредна епидемична обстановка.

В изпълнение на правомощията му, предвид обявеното извънредно положение, а впоследствие и извънредна епидемична обстановка, министърът на здравеопазването издал редица заповеди, изменяни с оглед конкретната епидемична ситуация, една от които е Заповед № РД-01-973 от 26.11.2021г. Със Заповедта са въведени определени противоепидемични мерки за периода от 01.12.2021 г. до 31.03.2022 г. Така с т.12 от цитираната Заповед са преустановени посещенията в игралните зали, казината и заведенията за

хранене и развлечения по смисъла на чл. 124 от Закона за туризма, включително и тези към местата за настаняване. Изключение е предвидено в т.32 от Заповедта, според която част от въведените противоепидемични мерки, между които и тези по т.12, може да не се прилагат, при условие, че ръководителят на обекта е взел решение и е създал необходимата организация за допускане в обекта само на лица, които: аа) са ваксинирани или преболеждали COVID-19, удостоверено с валидни документи за ваксинация или за преболеждане или бб) представят отрицателен резултат от проведено до 72 часа преди влизане в обекта/мероприятието изследване по метода на полимеразно верижна реакция за COVID-19 или бърз антигенен тест (до 48 часа преди влизане в обекта/мероприятието), удостоверено чрез валиден 2 документ или удостоверение за наличие на антитела срещу SARS-CoV-2. Датата 13.01.22г. попада в посочения период. От показанията на свидетеля и от приложените Докладна записка и Сведение се установява, че на посочената в НП дата в процесния ресторант се е намирало лице, което не е притежавало т.нар „зелен сертификат“ - обстоятелство, което не се оспорва от санкционираното лице.

На следващо място, разпоредбата на чл. 209а, ал. 1 от ЗЗ предвижда специално наказание за лице, което наруши или не изпълни въведени с акт на министъра на здравеопазването или от директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 1 или 2, освен ако деянието съставлява престъпление. Освен санкционна, нормата е и материалноправна, защото в себе си съдържа както правило за поведение, така и санкция за неизпълнение на това правило. В Решение № 1742 от 24.11.2020 г. на АдмС - Варна по к. а. н. д. № 1443/2020 г. се посочва, че очевидно законодателната техника е използвана така, щото в една разпоредба да са вписани както диспозиция, така и санкция.

В разглеждания случай в акта се приема, че жалбоподателят е **нарушил** посочената заповед на министъра на здравеопазването, като не е създал необходимата организация за допускане в обекта само на лица, които притежават валиден документ, удостоверяващ ваксинация или преболеждане от COVID-19. От събраните по делото доказателства обаче не може да се направи категоричен извод, че нарушението е резултат от липса на такава организация. В приложеното писмено сведение жалбоподателят е отразил, че има ангажимент да проверява клиентите за наличие на съответен документ при влизането им в ресторанта. При проверката на свидетеля П. е било обяснено, че такава задача е възложена на някои от сервитьорите, но е възможно в даден момент всички служители да са били заети. При това положение е видно, че в ресторанта е била създадена някаква организация за

допускане само на лица, притежаващи „зелен сертификат“, но организацията не е била особено удачна и ефективна и следователно съществуват основания да се приеме, че задължението по т.32 „б“ от Заповедта не е било надлежно изпълнено. По делото обаче липсват доказателства, че въпросният клиент е влязъл в ресторанта без да бъде извършена проверка и че присъствието му в обекта е резултат от липса на адекватна организация. В показанията си св.П. съобщава за възможността Стоянова при влизането си в заведението да е представила документ, издаден за друго лице, като посочва, че управителят няма необходимите правомощия да проверява личните данни на клиентите. Следователно напълно възможно е присъствието на лицето да не е резултат от липсата на създадена организация за недопускане на клиенти без валиден документ, а да се дължи на представяне на чужд документ от Стоянова. При това положение не може да се счете, че вмененото на жалбоподателя с акта нарушение е установено по несъмнен начин. Доколкото административнонаказателната отговорност на правните субекти може да бъде ангажирана само при безспорно установяване на наличието на нарушение, налага се изводът за недоказаност на административнонаказателното обвинение.

На следващо място, обстоятелствената част на наказателното постановление се отличава значително от тази на съставения АУАН. В НП са допълнени съответните точки от Заповедта, въз основа на които е счетено, че е налице нарушение, както и нормата на чл.124 от ЗТ, определяща статута на обекта- допълнения, които следва да бъдат счетени за допустими по силата на чл.53, ал.2 от ЗАНН. Отпаднало е обаче твърдението, че жалбоподателят е **нарушил** противоепидемичните мерки, като е заменено с твърдение, че **не е изпълнил** процесните текстове от заповедта. Същевременно описанието на изпълнителното деяние е разширено, като е посочено, че управителят не само не е създал организация, но **и допуска** в обекта клиент, който не представя съответни валидни документи. При това положение съдът намира, че НП е издадено в нарушение на чл.36, ал.1 и ал.2 от ЗАНН, тъй като Б. е наказан за деяние, за което не му е бил съставен акт, а именно- за това, че допуска в обекта такъв клиент. Налице е особено съществено нарушение на процесуалните правила, което е достатъчно да обуслови отмяната на обжалваното наказателно постановление. Следва да се отбележи и че извършването на такова деяние от жалбоподателя е недоказано. Както беше посочено, липсват конкретни данни за начина, по който клиентката е влязла в ресторанта. В попълненото сведение жалбоподателят е заявил, че е отсъствал от заведението през определен период и следователно е възможно Стоянова да е била допусната в обекта от друго лице.

Спорно е и доколко административнонаказателната отговорност правилно е насочена към жалбоподателя. За приложението на изключението по т.32 „б“ от Заповедта е необходимо **ръководителят на обекта** да е взел решение и да е създал необходимата организация. Понятието „ръководител на обекта“ не е дефинирано в Заповедта, но съдът намира, че се касае за лице,

оправомощено да взема решения от съществено значение, каквото е решението ресторанта да работи при условията на посоченото изключение. В сведенията Б. е посочил, че работи като управител в ресторанта, каквато длъжност е посочена и в акта. В НП обаче се приема, че жалбоподателят е санкциониран в качеството на **салонен** управител- по-нисша длъжност, пряко подчинена на управителя на ресторанта. След като наказващият орган приема, че Б. е на длъжност салонен управител, то той не се явява ръководител на обекта и следователно не може да носи отговорност за нарушение от вида на процесното.

Независимо от коментираната липса на категорични доказателства за осъществен състав на административно нарушение, за изчерпателност съдът намира за необходимо да обобщи, че при издаването на наказателното постановление са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, представляващи самостоятелно основание за неговата отмяна. Действително, съставеният АУАН и издаденото въз основа на него НП са издадени в предвидените за това срокове, като при връчването им не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Актът е съставен от компетентен орган (видно от приложеното копие на Заповед № 365з-1952/24.03.2020 г. н а министъра на вътрешните работи), а компетентността на наказващия орган произтича от нормата на чл.209а, ал.4 от ЗЗдр. Налице е обаче прекомерно несъответствие между съдържанието на акта и това на наказателното постановление, като в последното не само са конкретизирани приложимите текстове от Закона за туризма и от Заповедта на министъра на здравеопазването, но е заменена и вменената на нарушителя форма на изпълнителното деяние, като е включено и административнонаказателно обвинение за деяние, което не се съдържа в съставения акт. Допуснатите непрецизности и несъответствия са особено съществени и обуславят извода за незаконосъобразност на наказателното постановление не само поради недоказаност на нарушението, но и поради наличие на съществени нарушения на процесуалните правила.

Предвид изложеното искането за отмяна на наказателното постановление, изложено в жалбата, се явява основателно и същото следва да бъде отменено като незаконосъобразно.

С оглед изхода на делото и направеното от пълномощника на жалбоподателя преди края на съдебното заседание съответно искане, на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, вр. чл. 143, ал.4 от АПК, вр. чл. 144 от АПК вр.чл. 78, ал.1 от ГПК на С.Б. следва да се присъдят направените по делото разноски. Същите се изразяват в заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв. за процесуално представителство и следва да бъдат присъдени изцяло.

Водим от горното и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 436а-35/16.02.2022г. на директора на ОД на МВР-Варна, с което на СВ. Б. Б. от гр.Варна, ЕГН:*****, на основание чл.53 ал.1 от ЗАНН и чл.209а, ал.1 от ЗЗдр, е наложено административно наказание глоба в размер на 300,00 лева, като **незаконосъобразно**.

ОСЪЖДА ОД на МВР-Варна да заплати на СВ. Б. Б. от гр.Варна, ЕГН:***** сумата от 300 /триста/ лева, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд – Варна.

След влизане в сила на съдебното решение, АНП да се върне на наказващия орган по компетентност.

Съдия при Районен съд – Варна: _____